

2 MÓZES 13-15. FEJEZET

Azután így beszélt az ÚR Mózeshez:

Nekem szentelj Izráel fiai közül minden elsőszülöttet, amely megnyitja anyja méhét; akár ember, akár állat, enyém az.

Az egyiptomi elsőszülöttek mind elpusztultak, és Isten most azt kéri az izraeliektől, hogy az ő elsőszülöttjeiket is szenteljék neki.

Mózes ezt mondta a népnek: Megemlékezzél erről a napról, amelyen kijöttél Egyiptomból, a szolgaság házából, mert erős kézzel hozott ki onnan benneteket az ÚR. Ezért nem szabad kovászosat enni.

Ma, Ábáb havában vonultok ki.

És ha majd bevisz az ÚR a kánaániak, hettiták, emóriak, hivviek és jebúsiak földjére, mert megesküdt atyáidnak, hogy neked adja a tejjel és mézzel folyó földet, akkor ebben a hónapban végezd el ezt a szertartást.

Hét napig egyél kovásztalan kenyeret, a hetedik napon pedig tarts ünnepet az ÚRnak.

Kovásztalan kenyeret kell enned hét napon át, és ne lássanak nálad kovászos kenyeret. Még csak kovászt se lássanak sehol a határodban.

És mondd el fiaidnak azon a napon: Amiatt történik ez, amit az ÚR cselekedett velünk, amikor kijöttünk Egyiptomból.

Legyen ez jelül a kezeden és emlékeztetőül a homlokodon, hogy az ÚR törvénye a szádban legyen. Mert erős kézzel hozott ki az ÚR Egyiptomból.

Tartsd meg ezt a rendelkezést a megszabott időben évről évre.

Amikor bevisz az ÚR a kánaániak földjére, ahogyan megesküdt neked és őseidnek, hogy neked adja, akkor add át az ÚRnak mindazt, ami megnyitja anyja méhét. Minden állatodnak az elsőszülöttje, ha hím, az ÚRé.

A szamár elsőszülöttjét juhon váltsd meg. Ha nem váltod meg, szegd a nyakát. Minden ember elsőszülött fiát váltsd meg.

És ha majd megkérdezi egykor a fiad, hogy mit jelent ez, akkor mondd el neki: Erős kézzel hozott ki bennünket az ÚR Egyiptomból, a szolgaság házából.

Az elsőszülött gyereket vagy állatot tehát az Úrnak kellett szentelni, vagy meg kellett váltani. Ha nem váltottad meg, ha nem vásároltad meg az elsőszülött szamarat az Úrtól, akkor meg kellett ölni azt.

Mert amikor a fáraó makacs volt, és nem bocsátott el bennünket, megölt az ÚR minden elsőszülöttet Egyiptomban, az ember elsőszülöttjét csakúgy, mint az állat elsőszülöttjét. Ezért áldozok véresáldozatul az ÚRnak minden hímet, amely megnyitja anyja méhét, és ezért váltok meg minden elsőszülött fiút.

Legyen ez jelül a kezeden és emlékeztetőül a homlokodon, mert erős kézzel hozott ki bennünket az ÚR Egyiptomból.

A Siratófalnál imádkozó rabbikon látható, hogy egy-egy kis dobozt erősítenek kendők segítségével a kezükre és a homlokukra, és ezekben a dobozokban a Tízparancsolat egy-egy másolata található. Az alap gondolat az, hogy Isten akaratát szeretnék tenni cselekedeteikkel és gondolataikkal is.

Amikor elbocsátotta a fáraó a népet, nem vezette őket Isten a filiszteusok országa felé, bár az közel volt, mert úgy gondolta Isten, hogy hátha megbánja a nép a dolgot, ha harcot lát, és visszatér Egyiptomba.

Ezért kerülő útra vezette Isten a népet a Vörös-tenger pusztája felé. Hadirendben vonultak el Izráel fiai Egyiptomból.

József tetemét is magával vitte Mózes, mert ünnepélyesen megeskette ő Izráel fiait: Bizonyosan gondja lesz rátok Istennek, és akkor vigyétek el innen az én tetememet is magatokkal!

Érdekes, hogy a legrövidebb út a tengerparton vezet Egyiptomból Kánaánba. Ezen az úton kb. egy hét alatt juthattak volna el oda, de Isten tudta, hogy nincsenek még harcra felkészülve, az Istenbe vetett hitük még nem volt elég erős. Ha a filiszteusok harcolni kezdtek volna ellenük, akkor a félelem eluralkodott volna a szívükön, és vissza akartak volna térni Egyiptomba.

A pusztasági megtapasztalások tehát azért voltak fontosak, hogy tapasztalatot szerezzenek az Istenbe vetett hitben és hogy megtapasztalhassák Isten erejét, hogy amikor végül eljutnak az Igéret földjére, akkor bízzanak Isten ígéretében, aki a kezükbe fogja adni azt. A pusztai megtapasztalások elsősorban arról szólnak, hogy Isten bármely szükségletüket be tudta tölteni, és hogy Isten minden szükségletükre elegendő volt, megválaszolván imáikat, kéréseiket.

Azután fölkerekedtek Szukkótból, és tábort ütöttek Étámban, a puszta szélén.

Az ÚR pedig előttük ment nappal felhőoszlopban, hogy vezesse őket az úton, éjjel meg tűzoszlopban, hogy világítson nekik, és éjjel-nappal

Nem távozott el a felhőoszlop nappal, sem a tűzoszlop éjjel a nép elől.

Ki kellett jussanak onnan, így egy ideig éjjel-nappal mentek. Nappal a felhő, éjszaka a tűzoszlop vezette őket.

Azután így beszélt az ÚR Mózeshez:

Szólj Izráel fiaimhoz, hogy forduljanak meg, és verjenek tábort Pí-Hahírót előtt, Migdól és a tenger között, Baal-Cáfón előtt. Vele szemben táborozzanak a tengernél.

Hátha azt gondolja a fáraó, hogy eltévedtek Izráel fiai ezen a földön, körülzárta őket a puszta!

Én pedig megkeményítem a fáraó szívét, hogy üldözőbe vegye őket, és megmutatom dicsőségemet a fáraón és egész haderején. Akkor megtudják az egyiptomiak, hogy én vagyok az ÚR. És így cselekedtek.

Amikor jelentették Egyiptom királyának, hogy elmenekült a nép, megváltozott a fáraónak és szolgálóinak indulata a nép iránt, és ezt mondták: Mit tettünk?! Elbocsátottuk Izráelt a szolgálatunkból!

Befogatott a fáraó a harci kocsijába, és maga mellé vette a hadseregét.

Maga mellé vett hatszáz válogatott harci kocsit, az összes egyiptomi harci kocsit. Három ember volt mindegyiken.

Az ÚR megkeményítette a fáraónak, Egyiptom királyának a szívét, és az üldözőbe vette Izráel fiait, Izráel fiai pedig hatalmas kéz segítségével vonultak ki.

Az egyiptomiak tehát üldözték őket - a fáraó minden lova, harci kocsija, lovasa és hadereje - és utolérték őket, amikor a tenger mellett táboroztak Pí-Hahírónál, Baal-Cáfónnal szemben.

A fáraó közeledett. Izráel fiai pedig föltekintettek, és látták, hogy az egyiptomiak utánuk eredtek. Ekkor nagy félelem fogta el őket, és segítségért kiáltottak Izráel fiai az ÚRhoz.

Mózesnek pedig ezt mondták: Nincs talán elég sír Egyiptomban, hogy a pusztába hoztál bennünket meghalni? Mit tettél velünk, miért hoztál ki bennünket Egyiptomból?!

Nem megmondtuk neked még Egyiptomban, hogy hagyj nekünk békét, hadd szolgáljuk az egyiptomiakat?! Mert jobb nekünk, ha az egyiptomiakat szolgáljuk, mint ha a pusztában halunk meg!

Az Úr Izrael gyermekeit egy völgybe vezette a Vörös-tenger felé, a völgy mindkét oldalán hatalmas hegyvonulatok. Mögöttük pedig már látható az egyiptomi hadsereg profelhője, amint lezárja a völgyet hátulról. A fáraó pedig nevetett a markába, amikor látta, hogy merre mentek, mert azt gondolta, hogy semmit sem tudnak erről a területről, hisz egy olyan csapdába mentek be, amiből nincs menekvés.

Az emberek pedig kiabáltak Mózesrel, hiszen nagy butaságnak tűnt, hogy idevezette őket. És ez még csak a kezdet, mert az emberek zúgolódása Mózes ellen csak fokozódni fog a későbbiekben. Gyakran szoktuk irigyelni a vezetőket, de érdemes végigkövetni Mózes történetét, és megvizsgálni, hogy van-e alapja irigységünknek.

De Mózes így felelt a népnek: Ne féljete! Álljatok helyt, és meglátjátok, hogyan szabadít meg ma az ÚR benneteket! Mert ahogyan ma látjátok az egyiptomiakat, úgy soha többé nem fogjátok látni őket.

Az ÚR harcol értetek, ti pedig maradjatok veszteg!

Akkor ezt mondta Mózesnek az ÚR: Miért kiáltasz énhozzám?

Mózes megnyugtatta az embereket, és aztán maga kezdett kiáltani Istenhez.

Miért kiáltasz énhozzám? Szólj Izráel fiaihoz, hogy induljanak útnak.

Megvan a maga ideje az imádságnak is, meg a cselekvésnek is. Van amikor eljön az idő, hogy felálljunk az imádságból, és ideje elindulni.

Te pedig emeld föl a botodat, nyújtsd a kezedet a tenger fölé, és hasítsd ketté, hogy szárazon menjenek át Izráel fiai a tenger közepén.

Én pedig megkeményítem az egyiptomiak szívét, hogy menjenek utánuk. Így mutatom meg dicsőségemet a fáraón és egész haderején, harci kocsijain és lovasain.

Majd megtudja Egyiptom, hogy én vagyok az ÚR, amikor megmutatom dicsőségemet a fáraón, harci kocsijain és lovasain.

Ekkor elindult az Isten angyala, aki Izráel tábora előtt járt, és mögéjük ment. Elindult az előttük levő felhőoszlop is, és mögéjük állt.

Odament Egyiptom tábora és Izráel tábora közé, és az a felhő, amely világítani szokott éjjel, sötét maradt, ezért nem közeledtek egymáshoz egész éjszaka.

Mózes kinyújtotta kezét a tenger felé, az ÚR pedig egész éjjel visszafelé hajtotta a tengert erős keleti széllel, és szárazzá tette a tengert, úgyhogy a víz kettévált.

Izráel fiai szárazon mentek be a tenger közepébe, és a víz jobbról-balról falként állt.

Sokan azt mondják erre: „Ugyan már, nem hiszem el!” Csak sajnálni tudom őket. Mekkora lehet az ő Istenük? Sajnálom azokat, akik Isten helyett kell magyarázkodjanak, és ilyeneket mondanak, hogy ez csak egy kis tó volt, amely nem is volt olyan mély, csak legfeljebb egy méter mély, amelyen könnyű volt átgázolni. Ez egyáltalán nem volt nagy csoda. De milyen hatalmas csoda volt az, hogy Isten a teljes egyiptomi hadsereget mindenestül bele tudta fullasztani egy kis pocsolyába!

Igy vagy úgy ezzel a történettel kapcsolatban szembe kell nézzünk a csodával. Nincs menekvés, mert ez benne van. Én inkább úgy hiszem el, ahogy az le van írva, mert Isten mondta ezt. Az Ő célja most az volt, hogy megmutassa Izrael gyermekeinek, hogy akkor is utat tud mutatni, amikor zsákutcába kerülnek.

Nézzük csak meg még egyszer. Egyértelműen csapdába kerültek, mert Isten szándékosan vezette őket ebbe a csapdába, azért, hogy megmutassa az Ő erejét, amint majd kimentti őket onnan akkor, amikor már nincs menekvés út. Hisz Isten akkor is utat tud törni, amikor már az út végére értünk.

Életünk során Isten gyakran vezet lehetetlen helyzetekbe, ahol mindkét oldalon hegyek tornyosulnak, mögöttünk lohol az ellenség, és azt mondjuk, hogy „jobb lett volna, ha soha nem is indulok el, és szolgaságban halok meg, minthogy itt halljak meg a pusztaságban. Innen nincs kiút, semmi remény kijutni innen.” Isten szándékosan vezet minket ezekre a teljesen reménytelen helyekre azért, hogy

megmutathassa, hogy olyan erőtartalékai vannak, amelyekről mi semmit sem tudtunk, és akkor is ki tud menteni minket, amikor mi nem látunk kiutat.

Csodálatos Isten vezetése alatt élni, mert Isten soha nem vezet olyan helyre, ahonnan később ne vezetne ki. A kísértésből mindig elkészíti a szabadulás útját. Nem látok kiutat, be vagyok kerítve, nem tudom, hogy hová forduljak, nagyon sötét a kép. Jobbra nézek, balra nézek, hátra nézek, nincs kiút. De ne csüggedj: Nézz fel! Amikor körbenézve reménytelenséget láatsz, próbálj felfele nézni.

a víz jobbról-balról falként állt.

Az egyiptomiak üldözöbe vették őket, és bement utánuk a tenger közepébe a fáraó összes lova, harci kocsija és lovasa is.

A hajnali őrségváltás idején rátekintett az ÚR a tűz- és felhőoszlopból az egyiptomiak táborára, és megzavarta az egyiptomiak táborát.

Akadályozta a harci kocsik kerekeit, és nehezen vonszolták azokat. Ekkor azt mondták az egyiptomiak: Meneküljünk Izráel elől, mert az ÚR harcol értük Egyiptom ellen!

Az ÚR pedig ezt mondta Mózesnek: Nyújtsd ki kezedet a tenger felé, és a víz visszatér az egyiptomiakra, a harci kocsikra és lovasokra.

Mózes kinyújtotta a kezét a tenger felé, és a tenger visszatért reggelre a medrébe egyenest a menekülő egyiptomiakra. Így hajtotta bele az ÚR az egyiptomiakat a tenger közepébe.

Visszatért a víz, és elborította a harci kocsikat és lovasokat, a fáraó egész haderejét, amely utánuk ment a tengerbe. Egy sem maradt meg közülük.

Izráel fiai viszont szárazon mentek át a tenger közepén, és a víz falként állt jobbról és balról.

Így szabadította meg az ÚR azon a napon Izráelt Egyiptom hatalmából. És látta Izráel az egyiptomiakat holtan a tenger partján.

Amikor látta Izráel, hogy milyen nagy hatalommal bánt el az ÚR Egyiptommal, félni kezdte a nép az URat. Hitt az ÚRnak és szolgájának, Mózesnek.

Isten elkezdi építeni az izraeliek hitét, és elkezdi azt a munkát bennük, amely felkészíti őket, hogy majd beléphessenek majd az Igéret földjére.

Isten mindannyiatok számára elkészítette azt az életet, amely tele van győzelmekkel Jézus Krisztusban. Nagyon sok áldott megtapasztalás van ebben, amikor vele járunk. De Isten először szándékosan vezet a pusztaságon keresztül, hogy megtanítsa arra, hogy benne bízunk. Ezek a hit leckéi, amelyek nagyon fontosak ahhoz, hogy birtokba vehessük az Isten által megígért földet.

A föld birtokba vétele hit által történik: „minden talpalatnyi helyet, ahová lépsz, neked adtam”, mondta Isten Józsuéának. De oda kell menni, és rá kell lépni a földre.

„Az Isten mérhetetlenül gazdag és drága ígéreteit” is hit által kell sajátunkévá tenni, át kell vegyük azt, amit Isten nekünk, gyermekeinek megígért. De mielőtt ez megtörténhetne, meg kell tanuljunk bízni Istenbe, és Isten megtaníttja a hit leckéit nekünk úgy, hogy megmutatja képességeit és erejét.

A következő fejezet tulajdonképpen az Isten szabadításáról és győzelméről szóló ének:

Akkor ezt az éneket énekelte Mózes Izráel fiaival együtt az ÚRnak: Énekelek az ÚRnak, mert igen felséges, lovat lovasával a tengerbe vetett.

Erőm és énekem az ÚR, megszabadított engem. Ő az én Istenem, őt dicsőítem, atyám Istene, őt magasztalom.

Az ÚR vitéz harcos, az ÚR: ez a neve.

A fáraó szekereit és hadát tengerbe vetette, válogatott harcosai a Vörös-tengerbe fúltak.

Mélység borította be őket, kőként merültek az örvénybe.

Jobbod, URam, erőtlől dicső, jobbod, URam, ellenséget zúz szét.

*Nagy fenséggel söpröd el támadóidat. Ha elszabadul haragod, megemészti őket, mint a tarlót.
Haragod szelétől tornyosult a víz, gátként megálltak a futó habok. Megmerevedett a mélység a tenger szívében.*

Üldözöm, elérem! - mondta az ellenség. Zsákmányt osztok, bosszúmat töltöm rajtuk. Kirántom kardomat, kezem kiirtja őket.

Ráfújtál szeleddel, a tenger elborította őket. Elmerültek, mint ólom a hatalmas vízben.

Ki olyan az istenek között, mint te vagy, URam? Ki olyan felséges, mint te vagy szentségedben? Dicső tetteiben félelmetes, csodákat cselekvő.

Kinyújtottad jobbodat, föld nyelte el őket.

Hűségesen terelgeted e megváltott népet, erőddel vezeted szent legelődre.

Népek hallják, s megremegnek, fájdalomban vonaglanak Filisztea lakói.

Megzavarodnak majd Edóm fejedelmei, Móáb hatalmasait rettegés fogja el, kétségbe esik Kánaán minden lakosa.

Isten már a következő győzelmeikre készíti fel őket, és előrevetíti a későbbi munkálkodásait.

Az Efezus 4-ben olvashatjuk, hogy „ti vagytok sz Úr keze munkája, amelyet már megígért az idők kezdete előtt”. Most is dolgozik bennetek az Isten. Mi célból? Hogy felkészítsen azokra a dolgokra, amelyeket már régen eltervezett.

Később Mózesről egy újabb éneket olvashatunk majd, amelyben leírja, hogy Isten előttük járt a pusztaságban, és előkészítette a sátorábrók helyeit, és őrizte őket, akárcsak egy sas a fiókáit, és hogy Isten végig ott volt velük a pusztaságban.

Rettentő félelem szakad rájuk, hatalmas karodtól néma kövő válnak, míg átvonul a néped, URam, míg átvonul ez a nép, amelyet szerzettél.

Beviszed, és elülteted őket tulajdon hegyeden, melyet lakhelyül készítettél, URam, a szent helyen, URam, mit kezded tett szilárddá.

Az ÚR uralkodik örökkön örökké!

Isten hatalmának, erejének és céljának elismerése ez az ének.

Amikor a fáraó lovai a harci kocsikkal és a lovasokkal együtt a tengerbe értek, visszafordította rájuk az ÚR a tenger vizét, de Izráel fiai szárazon mentek át a tenger közepén.

Ekkor Mirjám prófétanő, Áron nénye, dobot vett a kezébe, és kivonultak utána az asszonyok mind, dobolva és körtáncot járva.

Mirjám így énekelt előttük: Énekeljete az ÚRnak, mert igen felséges, lovat lovasával a tengerbe vetett!

A zsidók tele vannak életkedvvel és nagyon kifejezően tudják kimutatni örömüket. Nagyon szeretnek énekelni és táncolni, hatalmas ünnepeket ülnek.

A lelki szemem előtt látom ezt a képet is, amint Mózes az Úrnak kezd énekelni, és a nővére, Mirjám vezetésével minden asszony jön és táncol az Úr előtt, aki hatalmas győzelmet adott nekik.

Semmi rossz sincs abban, ha egy kissé elragadnak az érzelmek, amikor végiggondoljuk, hogy mi mindent tett Isten értünk. Amikor elmegyünk egy focimeccsre és látjuk, hogy egy fickó kacsának öltözik, és minden embert tapsra, lábdobogásra ösztönöz, akkor mindenki ezt mondja, hogy ő egy igazi szurkoló. De ha a templomban valaki megkockáztatja, hogy mosolyog, akkor már fanatikusnak bélyegzik, mert egy kis érzelmet árul el azért, amit Isten végzett.

Semmi rossz sincs abban, ha érzelmeinkkel is eláruljuk, hogy mennyire örülünk Isten munkájának. Ugyanakkor nem hiszek az érzelmközpontúságban, ahol az érzelmeket hajhásszák az emberek, csak pusztán érzelmi tapasztalatokért.

Mégis úgy gondolom, hogy Istennek tetszik, ha izgalomba jövünk, amikor látjuk az Ő munkálkodását.

Ezután útnak indította Mózes Izráelt a Vörös-tengertől, és Súr pusztája felé vonultak. Már három napja mentek a pusztában, és nem találtak vizet.

Megérkeztek Mára, de nem tudták meginni a vizet Marában, mert keserű volt. Ezért is nevezték el azt a helyet Marának.

Ekkor zúgolódni kezdett a nép Mózes ellen, és ezt mondta: Mit igyunk?

Alig valamivel korábban még táncoltak Isten győzelmének és erejének elismeréseként, és milyen hamar elfelejtik Isten munkálkodását. Szomjan fogunk halni! Adj inni, Mózes!

Ő pedig az ÚRhoz kiáltott segítségért, és az ÚR mutatott neki egy fát. Azt dobta bele a vízbe, és édessé vált a víz. Ott adott a népnek rendelkezéseket és törvényeket, és ott tette próbára őket.

Ismét tanultak valamit Istenről. Isten képes az életünk keserű tapasztalataiba is édességet csempészni. A mi eszünkbe a fa, Jézus Krisztus keresztye, amely a keserűt is édessé tudja változtatni.

Ezt mondta: Ha engedelmesen hallgatsz Istenednek, az ÚRnak szavára, és azt teszed, amit ő helyesnek tart, figyelsz parancsolataira, és megtartod minden rendelkezését, akkor nem bocsátok rád egyet sem azok közül a bajok közül, amelyeket Egyiptomra bocsátottam. Mert én, az ÚR, vagyok a te gyógyítód.

Ez egy feltételes ígéret, amely elmélyíti az Istennel való kapcsolatukat.

Van egy nagyon érdekes könyv, amelyben egy orvos diabetikus szempontból elemzi azokat a törvényeket, amelyeket Isten adott Mózesnek. Megállapítja, hogy ha valaki megtartaná ezeket a törvényeket, akkor sokkal egészségesebb életet élne, mint a mostani átlagemberek, és egyetlen ilyen betegség sem érintené őt.

Mózes törvényeit olvasva észre fogjuk venni, hogy sokszor foglalkozik az egészséggel és az egészséges életmóddal. Isten azt akarja, hogy egészségesek legyünk, és ezért adta az erre vonatkozó szabályokat.

Azután elérkeztek Élimbe. Ott tizenkét vízforrás volt és hetven pálmafa. Ott ütöttek táborot a víz mellett.

Elhozta Isten őket erre a helyre, ahol felfrissülhetnek Őbenne, miközben ismerkednek vele és módszereivel, hogy felkészüljenek azokra a dolgokra, amelyek az Igéret földjére való útjuk során érne fogja őket.

Adja Isten, hogy a ti életetekben is győzelmet hozzon az Úr a már-már elveszni látszó csatákban, hogy akkor mutasson utat nektek, amikor úgy néz ki, hogy zsákutcába kerültetek. Legyen az Úr keze az életetek felett, miközben Ő tanít titeket az Ő kegyelme és szeretetének munkálkodásán keresztül, felkészítvén titeket a jövőre, és azokra a dolgokra, amelyeket a ti tulajdonotokba szeretne adni. Isten erősítsen titeket és használja életeteket tanubizonyoságként Jézus nevében.

46 perc